

— Тунатијета! јавља се Аго из Дебра, који овде држи амам. С њим сам добар познаник; зове ме вечером на чашу ракије. Само не можемо више да попијемо од једне: гроздовача или мастика.

— Ех, нема Дебра, јадикuje он. Виногради су, вино је, ракија је. И онда долазе интимне ствари. Жали се како је ослабео. Много је заљубљен у своју жену. Па тако... Виде ли, каже, како све овде оде а ла франга? Има много муслимана што носе шешире. А тамо даље жене се ич не покривају. Још која година, па ће све тако. Ама и ја нисам противан томе, богами. Само ваше су жене школоване, па је лако. Наше да пустиш ко зна шта би све порадиле.

Док он то прича на столу према нама лежи хрпа књижица, у које се убележава трошак за храну официра и чиновника. Они не примају плату по два, три месеца. И не корумпирају се за то време. Кад приме принадежности — плате.

Посланици имају нарочито достојанствено држање као да би хтели да истакну важност свога положаја. Већину од њих прате по двојица, тројица, а неке и по пет, шест бирача Арнаута. То је више господства него безбедности ради. Тако је некад у нас долазио у Београд Хајдук Вељко у пратњи бећара, а господар Јаков Ненадовић доводио је и стотине својих момака. Ипак то не значи да се претставе у парламенту не изводе по угледу па сличне у Европи. Прекјучерашња седница прекинута је два пута по пет минута због смрти Лењинове и Вилсонове.

Пред ручак и пред вечеру доводе у хотел слепог Макси-бега, бившег шталмајстора румунског двора, па га посаде за сто. Он је све, што је имао, дао за Албанију. Сад му држава плаћа месечно издржавање. И сваки, који се задеси у хотелу, официр или чиновник сматра за дужност да седне мало покрај њега и да га извесно време разговара.

Ноћас је била бура над Тираном и громови су страховито трескали, те је вечерас захладнело. А прошлога је вечера време имало изглед нашега априла и корзо се испунио шетачима. На њему има муслиманских жена.